

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 141/2020
12.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Николе Думнића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 12 К 248/16 од 21.02.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1054/19 од 12.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 12. фебруара 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Думнића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 12К.број 248/16 од 21.02.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1054/19 од 12.12.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 12К.број 248/16 од 21.02.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју казну му је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 14.04.2010. године до 09.06.2010. године, те од 11.05.2016. године до 12.05.2016. године.

Истовремено, на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала и одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Истом пресудом, на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, окривљени ББ ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези

става 1. КЗ, те одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 1054/19 од 12.12.2019. године, усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА – адвоката Александра Зарића, адвоката Николе Думнића и адвоката Игора Томића, пресуда Вишег суда у Београду 12К.број 248/16 од 21.02.2019. године преиначена је у односу на овог окривљеног, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени АА због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 2 године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 14.04.2010. године до 09.06.2010. године и од 11.05.2016. године до 12.05.2016. године, док су жалбе бранилаца окривљеног у преосталом делу, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Београду одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, те у делу у којем се односи на окривљеног ББ, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Думнић, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима у које је првостепени суд извршио увид – записницима о препознавању лица од 14.04.2010. године и о препознавању предмета од 15.04.2010. године, обзиром да овим доказним радњама није присуствовао бранилац окривљеног АА, који није ни обавештен о њиховом предузимању, и поред тога што је захтевао да буде обавештен о радњи препознавања лица. У захтеву се истиче и да је према исказу сведока – оштећеног ВВ, радњи препознавања предмета присуствовала и женска особа, чије присуство није записнички констатовано.

Према ставу браниоца, наведене доказне радње извршене су противзаконито, јер браниоцу није било омогућено да истима присуствује, а што је супротно одредби члана 68.

став 1. тада важећег Законика о кривичном поступку, а побијане пресуде се заснивају на доказима на којима се према одредбама ЗКП-а не могу заснивати, док је закључак изнет у побијеним пресудама – да је радња препознавања лица извршена у складу са одредбама ЗКП-а и да приликом предузимања ове радње није обавезно присуство браниоца, нејасан и неразумљив.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Ово стога што су и записник о препознавању лица од 14.04.2010. године и записник о препознавању ствари од 15.04.2010. године сачињени у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који се примењивао у време обављања ових доказних радњи, те се на истима може заснивати пресуда.

Наиме, истоветне наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Београду, као другостепени, оценио је ове жалбене наводе неоснованим и у образложењу своје пресуде Кж1.број 1054/19 од 12.12.2019. године, на страни 3, став пети и шести изнео јасне и довољне разлоге за свој закључак да је препознавање лица и ствари обављено у складу са тада важећим законским одредбама о препознавању лица и ствари, садржаним у члану 104. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/2009). Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и довољне и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, препознавање није једино доказно средство, већ је само мера за утврђивање веродостојности исказа сведока. Имајући у виду да је у конкретном случају радња препознавања лица и ствари обављена у складу са тада важећом одредбом члана 104. ЗКП, те да су записници о препознавању лица и ствари цењени у склопу оцене веродостојности целокупног исказа оштећеног ВВ и осталих изведених доказа, то су наводи захтева браниоца окривљеног АА, којима се истиче да је правноснажна пресуда заснована на незаконитим доказима и стога заснована на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Исти захтев, у осталом делу, одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Осталим наводима захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА правноснажне пресуде побијају се због битних повода одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП у вези са чланом 16. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац (сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је предходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битних повода одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 16. ЗКП, па како ове повреде не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног

лека окривљеним преко бранилаца у смислу одредабе члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић